

14. St – 114/2011

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

ZA

VISOKI TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

RAZLUČNI VJEROVNIK: OTP BANKA HRVATSKA d. d. Zadar, Domovinskog rata 3,
OIB: 52508873833, zastupano po punomoćnicima
Tomislavu Šiško, Tadiji Mamiću i Niki Šobat Šimić,
odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Šiško i partneri j.t.d.
Lovretska 1, Split

STEČAJNI DUŽNIK: ŽELJEZARA d. d. u stečaju, Kaštel Sućurac, Cesta dr. Franje
Tuđmana b.b. OIB: 96423434291,

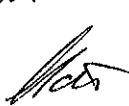
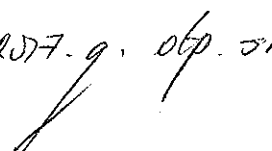
ŽALBA RAZLUČNOG VJEROVNIKA

protiv točke 1. a) rješenja o namirenju od
27. prosinca 2016. godine

trostruko

Točkom 1. uvodno označenog pobijanog rješenja određuje se namirenje novčane tražbine razlučnog vjerovnika OTP BANKA d. d. Zadar, Ulica Domovinskog rata 3, iz unovčene stečajne mase stečajnog dužnika, odnosno iz kupovnine ostvarene prodajom nekretnina upisanih u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Splitu, Zemljišnoknjižni odjel Split, označenih kao:

05.07.2017. g. otp. stečajnog upr.

- kat.čest.zem.3294/1 , neplodno , zgrada, zgrada , površine 9858 m2; neplodno 9282 m2, zgrada površine 40 m2 i zgrada 536 m2, z. u. 15323 ;
- kat.čest.zem.3294/4 , zgrada, površine 2012 m2, z.u.13909;
- kat.čest.zem.3294/5 , zgrada, površine 1346 m2, z.u.13909;
- kat.čest.zem.3294/6 TS zgrada, površine 37 m2, z.u.13909;

koje su u stečajnom postupku unovčene za cijenu od 4.805.000,00 kuna javnim nadmetanjem koje je održano na ročištu Trgovačkog sud u Splitu dana 23. lipnja 2016. godine, na kojim nekretninama razlučni vjerovnik ima razlučno pravo radi namirenja tražbine koja na dan 23. prosinca 2016. godine iznosi 18.515.062,83 kuna, na način da se raspoloživi iznos dijeli kako slijedi:

- a) da se zadržava u stečajnoj masi stečajnog dužnika na ime troškova utvrđivanja tražbine i troškova unovčenja sukladno čl.170. Stečajnog zakona a u vezi sa člankom 164.a Stečajnog zakona iznos od 1.648.286,00 kuna;
- b) razlučnom vjerovniku na ime namirenja razlučnog prava isplaćuje se cijeli preostali iznos od 3.156.714,00 kuna.

Točkom 2. Rješenja se utvrđuje kako za namirenje preostalog iznosa razlučnog prava razlučnog vjerovnika do obračunatog iznosa od 18.515.062,83 kuna , više nema raspoložive unovčene stečajne mase za namirenje pa se odbija zahtjev razlučnog vjerovnika za namirenje u preostalom dijelu.

Točkom 3. Rješenja se utvrđuje da će se isplata gore navedenih iznosa izvršiti nakon pravomoćnosti rješenja.

Točkom 4. Rješenja je odbijen prijedlog razlučnog vjerovnika Centra za restrukturiranje i prodaju , koji je bio pravni sljednik Hrvatskog fonda za privatizaciju, za namirenjem razlučnog prava u iznosu od 1.340.039,27 kuna iz naprijeđ unovčene stečajne mase.

U obrazloženju pobijanog rješenja se navodi slijedeće:

- da je založno pravo uvodno označenog vjerovnika upisano u zemljišnoj knjizi 2005. godine odnosno da isti ima prvenstveno pravo naplate iz ostvarene kupovine;
- da je stečajni upravitelj predložio iz ostvarene kupovine izdvojiti 1.648.286,00 kuna sukladno čl.170., u vezi sa člankom 164 a. Stečajnog zakona (koji se primjenjuje sukladno članku 441. Stečajnog zakona , Narodne novine 71/15) a preostalim dijelom da je predložio namiriti razlučnog vjerovnika koji je prvi po redoslijedu namirenja;
- da je na diobenom ročištu održanom dana 23. prosinca 2016. godine razlučni vjerovnik prigovorio prijedlogu stečajnog upravitelja ističući kako s istim nije suglasan budući osporava da bi neke stavke iz njegovog prijedloga predstavljale trošak unovčenja , odnosno da bi se namirivale prije tražbine razlučnog vjerovnika. U tom smislu da razlučni vjerovnik nije dao nikakvu suglasnost za zapošljavanje radnika na obavljanju bilo kakvih poslova pa tako i radi čuvanja nekretnina kao ni za angažiranjem zaštitarske službe, odnosno da bi se u tom slučaju radilo o zapošljavanju radnika koji su zaposleni nakon

otvaranja stečajnog postupka i koje se tražbine imaju namirivati nakon tražbine razlučnog vjerovnika.

- da sud smatra prigovor razlučnog vjerovnika neutemeljenim te u cijelosti prihvaća izračun stečajnog upravitelja jer da se radi o direktnim troškovima u razmjernom dijelu od 56,24% u odnosu na sveukupne direktne troškove nekretnina stečajnog dužnika u pogonu Mostine u ukupnom iznosu od 2.396.340,43 kuna uvećano za dio indirektnih troškova u visini od 5,07 % u odnosu na sveukupne indirektno troškove koji terete pogon Mostine , sve za razdoblje od 01.siječnja 2012. godine pa do 15. rujna 2016. godine;
- da sud prihvaća argumente stečajnog upravitelja da su troškovi radnika (troškovi plaća, doprinosi i putni troškovi) te čuvanje imovine bili nužno potrebni sve do prodaje objekta razlučnog prava kako bi se objekt razlučnog prava sačuvao od oštećenja i od opterećenja čime da je spriječeno zauzimanje toga objekta od strane trećih osoba. Da se objekt razlučnog prava nije čuvao da je prijetila opasnost da netko treći uđe u posjed pa da bi onda te osobe trebalo iseljavati tužbom u parnici a potom i ovrhom. Da je u dosadašnjem namirivanju razlučni vjerovnik prihvaćao sve troškove koji su bili uključeni u korist stečajne mase te da se razlučni vjerovnik nije protivio zapošljavanju radnika i čuvanju objekta razlučnog prava;
- da navod razlučnog vjerovnika da se plaće radnika koji su se zapošljavali nakon otvaranja stečajnog postupka ne mogu namirivati prije razlučnog vjerovnika sud smatra suprotnim čl. 170 st. 2 . Stečajnog zakona koji govori o tome da „ ukoliko su stvarni troškovi unovčenja znatno viši ili niži , odredit će se u stvarnoj visini“. Da su troškovi radnika zaposlenih u stečaju radi čuvanja imovine obveze stečajne mase i da je razlučni vjerovnik dužan sudjelovati u snošenju troškova i razmjernom namirenju tih obveza;
- da je stečajni upravitelj navedena zapošljavanja smatrao opravdanim i potrebnim te je za njih ishodio odobrenja stečajnog suca, odnosno sud smatra da za njih nije bilo potrebno odobrenja razlučnog vjerovnika a da se pored toga razlučni vjerovnik tome nije protivio niti je iskazivao svoja protivljenja prilikom ranijih obračuna tih istih troškova.

Radi jasnoće razlučni vjerovnik ističe da ne osporava činjenicu da iznad iznosa od 4.805.000,00 kuna na ime uprihodovane kupovine od prodaje nekretnina na kojima razlučni vjerovnik ima zasnovano razlučno pravo, pa do obračunatog iznosa njegove ukupne tražbine u iznosu od 18.515.062,83 kuna, više nema raspoložive stečajne mase za namirenje (točka 2. rješenja) .

Međutim, razlučni vjerovnik žalбом osporava odbijanje njegovog zahtjeva za namirenjem tražbine u preostalom dijelu do uprihodovanog iznosa kupovine od 4.805.000,00 kuna, odnosno osporava zadržani iznos u stečajnoj masi na ime troškova utvrđenja i unovčenja od 1.648.286,00 kuna iz točke 1. a) rješenja.

Sukladno tome razlučni vjerovnik pravodobno izjavljuje žalbu protiv točke 1. a) citiranog rješenja te ističe slijedeće:

- Pobijanim rješenjem je na ime troškova utvrđenja tražbine i troškova unovčenja u stečajnoj masi zadržan iznos od 1. 648.286,00 kuna.

Iznos od 240.250,00 kuna je zadržan na ime utvrđenja tražbine , odnosno u iznosu od 5% od ostvarene kupovnine, dok je iznos od 1.408.036, 00 kuna zadržan na ime troškova unovčenja.

Troškove unovčenja sud je prihvatio kako je to specificirao stečajni upravitelj i to kao zbroj direktnih troškova od 1.347.702,00 kuna (56,24 % od 2.396.340,43 kuna) i razmjernih indirektnih troškova koji uključuju osiguranje stečajnog upravitelja (29.914,00 kuna) i razmjerne troškove bruto nagrade stečajnog upravitelja (30.420,00 kuna).

I dok trošak utvrđenja po rješenju predstavlja paušalni iznos od 5 % od ostvarene kupovnine dotle je na ime troškova unovčenja sud dosudio iznos od 1.408.036,00 kuna ili gotovo 30 % ukupne kupovnine, odnosno ukupno na ime troškova unovčenja i utvrđenja 34,30% ostvarene kupovnine.

Stečajnim zakonom koji se primjenjuje u konkretnom slučaju je jasno propisano da se nakon prodaje imovine stečajnog dužnika koja je opterećena založnim pravom , iz postignute kupovnine najprije namiruje trošak postupka unovčenja nekretnine na kojoj postoji razlučno pravo a nakon toga se pristupa namirenju tražbina razlučnih vjerovnika.

Eventualni preostali iznos nakon namirenja razlučnih vjerovnika se raspoređuje na način da omogućava namirenje vjerovnika stečajne mase a potom prema raspoloživim sredstvima i namirenje stečajnih vjerovnika.

Dakle, nema mjesta namirenju troškova stečajnog postupka ili ostalih obveza stečajne mase iz kupovnine ostvarene prodajom nekretnine opterećene založnim pravom ili kojim srodnim pravom prije nego se u cijelosti namire tražbine razlučnih vjerovnika.

„ Vjerovnik stečajne mase“ je vjerovnik koji prema stečajnom dužniku ima tražbinu po osnovi troškova stečajnog postupka i ostalih tražbina stečajne mase. On se iz stečajne mase namiruje prioriteto ali tek nakon namirenja razlučnog vjerovnika. Ti se troškovi odnose na obveze odnosno dugove koje je načinio stečajni dužnik nakon otvaranja stečajnog postupka.

Ovo se navodi stoga jer su u obrazloženju pobijanog rješenja kao troškovi unovčenja predmetnih nekretnina navedene u stvari obveze stečajnog dužnika koje predstavljaju obveze stečajne mase koje se namiruju nakon namirenja razlučnog vjerovnika, odnosno točkom 1. a) pobijanog rješenja stečajni sud je neosnovano pristupio namirenju obveza stečajne mase i to prije nego se namirila tražbina razlučnog vjerovnika pa je rješenje u tom dijelu nezakonito.

- Pregledom specifikacije tzv. direktnih troškova unovčenja predmetnih nekretnina proizlazi da je stečajni upravitelj predložio a sud usvojio s osnove troškova unovčenja iznos od 1.408.036,00 kuna ili 30 % kupovnine.

Razlučni vjerovnik je na diobenom ročištu osporio da bi troškovi prikazani pod točkama 1, 2, 3 i 4. (specificirani kao plaće radnika koji su zaposleni nakon otvaranja stečajnog postupka , doprinosi na plaću, putni trošak tih radnika i trošak angažirane zaštitarske službe) bili trošak unovčenja nekretnina na kojima postoji razlučno pravo i koji bi se namirivao prije tražbine razlučnog vjerovnika.

Najprije treba istaknuti da nakon otvaranja stečajnog postupka razlučni vjerovnik nije dao bilo kakvo usmeno ili pismeno odobrenje za zapošljavanje radnika na obavljanju bilo kakvih poslova pa tako i radi čuvanja imovine na kojoj razlučni vjerovnik ima zasnovano razlučno pravo, niti za angažiranjem zaštitarske službe koja bi to čuvanje obavljala noću.

Kako su u konkretnom slučaju radnici očito bili zaposleni bez znanja i odobrenja razlučnog vjerovnika, vjerojatno sukladno čl.120.st.5. Stečajnog zakona (koji je propisao da stečajni upravitelj može , na temelju odobrenja stečajnog suca, sklopiti nove ugovore o radu na određeno vrijeme radi dovršenja započetih poslova i radi otklanjanja eventualne štete) to bi se onda u konkretnom slučaju radilo o plaćama i drugim primanjima radnika koja su nastala nakon otvaranja stečajnog postupka pa se isti namiruju kao obveze stečajne mase sukladno čl.120.st.7. ranijeg Stečajnog zakona koji se primjenjuje u ovom postupku.

Isto tako čl.87. Stečajnog zakona je propisano da u ostale obveze stečajne mase spadaju tražbine radnika stečajnog dužnika koje su nastale nakon otvaranja stečajnog postupka. Ove tražbine se ne prijavljuju u stečajnom postupku već ih stečajni upravitelj namiruje oni redom kojim dospijevaju a takav vjerovnik ima samostalno pravo ostvarivati tu tražbinu protiv stečajnog dužnika.

Bitno je naglasiti da je tražbine tih vjerovnika (radnika stečajnog dužnika koji su zaposleni nakon otvaranja stečajnog postupka) stečajni upravitelj i namirivao onako kako su dospijevale te ih je tretirao kao obveze stečajne mase.

Nema mjesta namirenju obveza stečajne mase kao ni troškova stečajnog postupka iz kupovnine ostvare prodajom nekretnine opterećene založnim pravom prije nego se namiri tražbina razlučnog vjerovnika.

Razlučnog vjerovnika se ne tiču troškovi stečajnog postupka ni obveze stečajne mase osim onih koji su bili nužni za unovčenje nekretnine na kojoj ima razlučno pravo.

Ne mogu se svi troškovi koji terete stečajnu masu tretirati kao troškovi unovčenja nekretnine na kojoj postoji razlučno pravo pa ih stoga namirivati kao troškove unovčenja prije tražbine razlučnog vjerovnika kao što je to navedeno u pobijanoj točki 1.a rješenja.

U suprotnom bi se moglo dogoditi , svrstavajući sve troškove i obveze stečajne mase kao troškove unovčenja koji se namiruju prije tražbine razlučnog vjerovnika, da razlučni vjerovnik ne bude namiren ni u dijelu svoje tražbine jer bi ti troškovi (koji bi uključivali plaće zaposlenih radnika, njihove putne troškove , trošak zaštitarske službe i sl.) bili toliko veliki da se razlučni vjerovnik ne bi imao od čega naplatiti.

To nije bila svrha i intencija zakonodavca iz odredbe čl.164.a u vezi sa člankom 170. Stečajnog zakona tako da je rješenje suda u tom dijelu nezakonito.

- Kada se pogleda struktura direktnih troškova unovčenja kako ih je prikazao stečajni upravitelj a prihvatio sud primjećuju se iznimno veliki troškovi čuvanja nekretnine.

Tako je pod točkom 4. navedeno da su troškovi zaštitarske službe u razdoblju od 01.01.2012. godine pa do 15.09.2016. godine iznosili 393.610,00 kuna ili preračunato po mjesecima cca iznos od 7.000, 00 kuna mjesečno.

U istom tom razdoblju troškovi čuvanja tih istih nekretnina putem zaposlenih radnika (točke 1-3 tablice) su iznosili 1.599.612,76 kuna (ukupne plaće + putni trošak radnika) ili cca 28.000,00 kuna mjesečno, što je 4 puta više od troškova zaštitarske službe.

Iako razlučni vjerovnik osporava da se u konkretnom slučaju uopće radi o troškovima koji bi predstavljali troškove unovčenja navedenih nekretnina koji bi se namirivali prije tražbine razlučnog vjerovnika , ipak napominje da nema nikakvog logičkog opravdanja za navedenim troškovima a pogotovo ne u prikazanim iznosima.

Ovo posebno iz razloga jer razlučni vjerovnik nije nikada dao odobrenje da se u odnosu na nekretnine na kojim ima zasnovano založno pravo angažiraju zaštitari niti da se nakon otvaranja stečajnog postupka zapošljavaju radnici u svrhu čuvanja. Kako je razlučni vjerovnik jedini vjerovnik koji se namiruje iz ostvarene kupovnine to je bilo nužno istoga izvijestiti i zatražiti odobrenje kako o zapošljavanju radnika tako i o angažiranju zaštitarske službe.

Što se tiče stvari i uređaja koji se nalaze na navedenim nekretninama i koji su se po obrazloženju stečajnog upravitelja čuvali od krađe i oštećenja (metalne konstrukcije, viseći grijači i sl.) razlučni vjerovnik ističe da se radi o tržišno bezvrijednoj imovini i da navedeni troškovi nisu doprinijeli većoj vrijednosti predmeta razlučnog prava odnosno smatra da bi vrijednost nekretnina na kojoj postoji razlučno pravo i koja je postignuta na dražbi bila ista i bez navedenih troškova.

Osim toga nije poznato ni temeljem kojih kriterija je utvrđen broj zaposlenih radnika i zaštitara i cijena za koju su zaštitari obavljali svoje usluge.

Tražbina razlučnog vjerovnika je daleko veća od vrijednosti nekretnina koje se prodaju u stečaju pa su nepotrebni troškovi samo dodatno smanjili ionako maleni iznos za koji se namiruje razlučni vjerovnik imajući u vidu visinu njegove tražbine.

Što se tiče samih nekretnina nije osnovano obrazloženje suda da je angažiranjem zaštitara i zapošljavanjem radnika spriječena veća šteta odnosno da se spriječilo da eventualno netko treći useli u navedene nekretnine pa da bi nakon toga trebalo sudskim putem i ovrhom tražiti iseljenje što bi prouzročilo velike troškove.

Navedeno tumačenje nije osnovano a čak kada bi se takva situacija i dogodila onda su na raspolaganju stečajnom upravitelju mehanizmi radi ostvarivanja predaje posjeda stvari u vlasništvu stečajnog dužnika od trećih osoba a koje radnje svakako ne bi prouzročile ogromne troškove kako su obračunati pod točkom 1.a) rješenja.

- U tablici broj 2. Stečajnog upravitelja koja prikazuje direktne troškove posebno su razdvojeni bruto plaća i doprinosi na plaću i navedeni iznosi su zbrojeni. Kako bruto plaća u sebi uključuje doprinose na plaću onda nije osnovano iznosu bruto plaće dodavati i iznos doprinosa. Ovo pogotovo obzirom na tablicu stečajnog upravitelja sastavljenu dana 16. svibnja 2016. godine gdje je pod navedenom stavkom 1. stajalo „plaća radnika na čuvanju“ (dakle bez bruto) a pod stavkom 2. doprinosi na plaću.

Iz ovoga zadnjeg obračuna proizlazi da je stečajni upravitelj iznosu bruto plaće zaposlenih radnika neosnovano pribrojio i doprinose na plaću. U tom smislu ostaju sporna pitanja i nejasnoće koju je plaću stečajni upravitelj zaračunao prilikom obračuna navedenih neosnovanih troškova i koje je doprinose dodao toj plaći pa je i u tom dijelu rješenje nezakonito i nejasno.

- Nije točno da se razlučni vjerovnik bilo kada suglasio s diobom na način kako je to predložio stečajni upravitelj. Naime, prilikom prijedloga stečajnog upravitelja za diobom kupovnine ostvarene prodajom nekretnine označene kao čest.zem.3294/3 k.o. Split ,(kupovina u iznosu od 800.000,00 kuna) razlučni vjerovnik je bio izjavio prigovor za iznos troškova unovčenja koji premašuje paušalni iznos od 5%.

Međutim, navedena činjenica i izjavljivanje ili neizjavljivanje prigovora razlučnog vjerovnika prilikom prodaje neke druge nekretnine nema nikakve veze s njegovim pravom da osporava izračun stečajnog upravitelja i pobija konkretno rješenje kojim se svi troškovi stečajne mase podvode pod troškove unovčenja nekretnine i namiruju prije tražbine razlučnog vjerovnika što je neosnovano i nedopustivo.

Sukladno tome se predlaže da drugostupanjski sud usvoji ovu žalbu i preinači pobijanu točku 1.a) citiranog rješenja na način da cjelokupni upriličodovani iznos kupovnine ostvarene prodajom nekretnina na kojima razlučni vjerovnik ima zasnovano razlučno pravo isplati razlučnom vjerovniku.

U Splitu , 04. siječnja 2017. godine

